

İğare

BU SAYIDA

BURHAN SAKALLI	
Mor Cepkenli Şiir	2
PAŞA ÇETEN	
Saldırıyor Gün	3
HAKKI YANIK	
Nâlân	3
MEHMET NARLI	
Şiir Üzerine VI	4
YASİN MORTAŞ	
Berat Hû	5
ALİ BÜYÜKÇAPAR	
Adak	5
HÜSEYİN SÖNMEZLER	
Olmayacak	6
CEMAL ÜNALDI	
Bendeki Yabancı	6
TAYYİP ATMACA	
Mustafa Pınarbaşı ile	7-8-9
MEHMET AVŞAR	
İstasyon Caddesinde Üç Can	10
ABDULLAH YİĞİTOĞLU	
Ne Kaldı Bize	11
ERCAN SAĞLAM	
Dinlen	11
FİLİZ AKBÜLBÜL	
Yüzünü Yıpratan Son Yağmur	12
R. MİTHAT YILMAZ	
Tezat	12
FATMA ÇAĞDAŞ	
Yalnızlıktan Arta Kalan Yalnızlık	12
CEVAT AKKANAT	
Şiirin İpek Sesi IV	13-14-15
MAHMUT ZEREN KAYA	
Kalmadı	15
İSMAİL KARAKURT	
Satranç Dersleri	16

MOR CEPKENLİ ŞİİR

siyah bir çavdar ekmeğini bin bölüşüp
acılara katık eylediğimiz günlerde
çelik çomağı bırakıp
eli kalem tutar olmuşum
anam şair olma oğul demiş
anama inat
tetik düşürmüşüm şiire
şair olmuşum

şair olmuşum
"sevenleri toprak olmasın diye çocukların"
sözün onuru bilmişim şiiri
bilmişim şiiri sözün namusu
büyümüşüm zehir zemberek acılara
nice hayranlıklar görmüşüm
ihanetin bini bir para

yakılmış yıkılmışım bir baştan bir başa
bir tahrir-i sükun'a mahkum gözlerim
bir yanım çanakkale'dir yanar
bir yanım istiklal mahkemesi kanar
söze ve şiire and verip beklemişim
bu acılı hoyrat hangi dağa konar

bükülmemiş bileğim susmamış dilim
muhalif destanlar yazmışım dağlara
en kahpe zamanlarda
tevekkeltü alellah deyip
sığınmışım kırk düğmeli
mor cepkenli bir şiire
anam şair olma oğul demiş
anama inat
tetik düşürmüşüm şiire
şair olmuşum

KİRAÇI: Şiir Dergisi ● Kırkbeşgünde bir çıkar ● Sahibi ve yazı İşleri Müdürü ● Cengiz Coşkun ● Genel Yayın Yönetmeni: ● Tayyib Atmaca ● Yayın Koordinatörü: ● Mehmet Durmaz ● Abone Dağıtım: Ercan Sağlam ● Para ile satılmaz/ ağanın (alanın) eli tutulmaz. Posta Çeki Hesap Numarası: Tayyib Atmaca 507532 Okuyucusuna gönderilir. ● Gelen her mektup cevaplanır ● gönderdiğiniz her mektup için iki mektup pulu göndermeniz rica olunur. ● Yazışma Adresi: Atatürk cad. 39. Sk. No:19 01820 Osmaniye/ADANA ● Telefonlar (322) İş: C.C: 812 42 10 Ev: T.A: 812 72 56 Ev: M.D.: 822 17 68
Dizgi, Montaj, Baskı: Akdeniz Ofset Matbaacılık- Tel: 814 84 59 Osmaniye/ADANA

SALDIRIYOR GÜN

*Kanla yoğrulmuş topraklar önünde
Öfkeyle saldırıyor her doğan gün bana
Eski şehitlerin kaybettiği itibar savaşları düne çekiyor
Eski aletler, çaresiz öfkeyle saldırıyor gün*

*Nasıl düşer güneş, toprak, su, hava
Özgürlük nasıl bir kelepçedir
Geleceği aydınlatmayan bu yol nasıl düşmüş sabıkama
İyi huylu ve iyi haldeyken nasılda saldırıyor gün*

Hakkı YANIK

NÂLÂN

—Anadolu'ya—

*Rüzigârların
tufanların arasında
soy
nâzenin
gelincik duruşlu*

*yedi tepeli şehir'in
boyunu bükülmüş
talan olmuş
sevi yavuklusu
anası
ve
yavrusu*

*ben senin varınım
vefalı göğsünde uyuyorum senin
kalbinde
kendini ağulamış afyon
zakkum tortusu*

*yüreğim leke dolu
yüreğim leke
yüreğim
ey anadolu!*

yine mi şeb-i yeldâ korkusu?

ŞİİR ÜZERİNE - VI -

YİNE İMGE ÜZERİNE

Bir gariplik var bu işte! Yaşadığımız dönemde hemen hemen herkes şiirin imge ile yazılabileceğini kabul etmiş durumda. Ama bu kabul şairleri ne kadar kuşatıyor belli değil. Yaptıklarımızın taklidi olabileceği gibi, kabullerimizin de taklidi olabileceğini hatırdan çıkarmamalıyız. Çoğu zaman hatırdan çıkarılıyor ki bazan mesaja da, benzetmeye de, kelimeye de imge diyenlerimiz çıkabiliyor. Öyleki şiirinde hiçbir soyutlama işareti bulunmayan bile "imgenin öneminden" söz edebiliyor. Neden böyle?

Çünkü imgeye götüren süreç aslında yaşanan bir süreç olmuyor. Bu süreci yaşamayan insan için imge, insanlar arasında cazibesi olan, reddedilmesi zor bir kavram düzeyinde algılanabiliyor. Mesela "özgürlük önemsiz bir şeydir" dediğinizde, alacağınız tepkilerin aşağılama taşıdığını bilirsiniz. Ama özgürlüğü bir iç oluş olarak yaşamazsanız da olur, yeter ki ondan söz edin...

İmgeye götüren sürecin, temelde iki boyutu vardır: Birincisi bilgi; ikincisi kendi olmaktır.

Bilgi, insanın hangi eylem ve oluşlarını kapsar; bunun bilinmesi gerekir. İsimlerin bilgisinden, öz bilgisine; nakli olandan akli olana, tecrübi olandan sezgisel olana kadar uzanan bir duyuş ve düşünüş alanını kapsar bu bilgi. Sadece nakli, sadece isimlerin bilgisi, sadece tecrübe, insanı imgeye değil; kurulan imgeleri taklide götürür.

İsimlerin bilgisiyle insanlar, nesnelere sahip olabilirler. Ama bu sahiplenme aslında bir çeşit işgal ve bu işgal de özünde bir tutsaklıktır. Nesnelerle ilişkisi işgalle tutsaklık düzeyinde kalan insanın imgeye ulaşması çok zordur. Ulaştığını sandığı şey imge değil, sade nesnelerin yer değiştirmesidir. Halbuki kanaryaya duyduğumuz ihtiyacı, onu evimizde alıkoymadan da gösterebiliriz.

Kullandığımız eşyanın, baktığımız tabiatın, yaşadığımız çevrenin, konuştuğumuz kavramların bizi rahatsız eden tarafları, özleri ile ilgili değilse, rahatsızlığımızın derinliğinden ve sürekliliğinden şüphe etmeliyiz. Bu derinlik ve süreklilik olmazsa imgeye uzanabilecek bir koma geçemeyiz.

Nakli olan şey akli değildir demek istemiyorum; ama nakli olan da her zaman bir başkasına teslim olma tehlikesi vardır. Çünkü olmuş olanlar ve söylenmiş olanlar her zaman bizim dışımızda cereyan ederler. Oysa her şeyin bizde başlaması ve bizde devam etmesi gerekir. Bu ifade ile nakil reddediliyor sanılmasın; tam tersi, bu ifade, nakli olanın akli bir kimlik kazanması ge-

rektiğini anlatır. Bize nakledilen, kendimizin de içinde bulunduğu bir duruma uygunluk arz etmiyorsa, nakledilenin akli bir kimlik kazanması zordur. Akli olmayan da adı üstünde nakliyatır; üretim değildir. Nakliyat imge kurmaya değil, imge nakline götürür. Bugün şiirimizde gümrüksüz bir nakliye sektörünün olduğu malumdur.

Tecrübeden sezgi alanına geçmeyen oluş da imgeye götürmez. Hiçbir şey hayat kadar öğretici değildir ama hiçbir şey hayat kadar körletici de değildir. Tecrübe, bizi yaşanan hayatın kaçınılmaz olduğu fikrine götürüyor ise, bu körletici bir tecrübedir. Bu şekilde, tecrübenin bize kazandırdığı şey, aslında kaybettiklerimize alışmaktır. Çok tecrübeli olarak bize tanıtılan çoğu insan aslında bir çok değerini kaybeden insandır. Tecrübe, bize tembellik ve pasiflik aşıyorsa, hayat bize neyi öğretmiştir?

Tecrübe bize, sezgisel bir güç kazandırmalıdır; her şey olup bittikten sonra kabul etmeyi değil.. Olup bitmeden önce, olabilecekleri sezmeyi ve olması gereken için kendimizi ve başkalarını uyandırmayı öğretmelidir bize.

Bilgi bir eylem ve oluşlarla iç içelik arz etmediği zaman imgenin oluş sürecine dahil edemez kendini şair.

İmgeye götüren sürecin diğer bir boyutu da "kendi olma"dır. İnsanın kendi olması, biraz da nelerinden vazgeçebileceği ile ilgilidir. Elbette insanın bazı görüntülerinden vazgeçmesi onu, kendi olmaya götüren tek şart değildir; ama atılacak ilk adımdır. Çünkü bu hayatın her kurumu, her örgütü, insanın kendisiyle buluşmasını önlemek için örülmüş bir duvardır. Duvarın bu yüzünde kalanın imgenin köklerine tutunması zordur. Çünkü duvarın bu yüzündekiler, öbür tarafa bakmak isteyenleri küçümseyecekler, yalnızlıkla tehdit edeceklerdir. Veya herkesin duvarın öte yüzünü unutması ve onu düşünmekten uzaklaşması için suni duvarlar yapıp seyircilerin önünde yıkacaklardır.

Nelerden vazgeçmeyi düşünmeli kişi, kendi olmayı düşünmesi için? Bana kalırsa, kendisine ihtiyacı olarak sunulan psikolojik ve maddi doyum vasıtalarının gerçekten ihtiyacı olup olmadığını düşünmekle başlamalı işe. Bu psikolojik ve maddi doyum vasıtalarından ilk planda vazgeçmese bile..

İnsanı kendi olmaya götüren bir yol da "insanın kendini önemsemesi" olabilir. Kendini önemsemeyen insanın yaptığı işin ciddiyetine ermesi beklenemez. Kendi yaptığı işin ciddiyetine eremeyen insan aslında başkasının da ne yaptığını anlayamaz.

BERAT HÛ

arı yürekler
altında binlerce hû
titrer ruh yaprak gibi
gece bir akitdir hû
uzlettir kavuşana berat.

güvercinler hû berat
hafiflensin kanatlar
çöl havuzunda su berat
kuşlar sesiyle hû berat.

kandil yanığı geceler
güneşi köz gibi yak
bu sağnak son berat
gözler yaksın fecrini.

alınlarda göç güneşi
mescid-i aksa-haram berat
kanlanan göz ırmağı hû
çözülsün dizler berat.

rahman gecesi
rahim gecesi
rahmet gecesi hû
yanar kandillerde nur
berat gecesi

ALİ BÜYÜKÇAPAR

ADAK

Yıldızları ne çok bu gecenin
Yeryüzü bir kurban mı sunmakta yoksa
Dağlar susmuş
Poyraz el bağlamış
Meydanda havariler
Çıkmalarında taş
Kadehleri ellerinde
Gözlerine mil çekilmiş

Hüseyin SÖNMEZLER

OLMAYACAK

*Taşlar gibi dizileceğim kaldırımlara
Yollar gibi izlerin,
Örselenmiş olacak
Örselenmiş kalacak.
Seyyahlar kesince ümidi
Dostlardan,
Örselenmiş duygular fışkıracak.
Uçurtmalar düşecek gecenin tüllerine
Karanlıklar saklayacak renklerini
Boğacak
Nefes alsam olmayacak
Gölgeler kabarcak yüreğimde
Aldırmayacaksın
Olmadık izler kalacak
Sözlerin gelecek aklıma
Olmayacak...*

Cemâl ÜNALDI

BENDEKİ YABANCI

*Şu hayat yolunun dik yokuşunu
Tırmandım tırmandım bitiremedim
Dört elle sarıldım, dünya işini
Sırtıma yükleyip götüremedim*

*Bakışım gıptaydı, nazardı, kemdi
İçimde haykıran çılgın öfkemdi
O ben değilim ya! bendeki kimdi?
Bir türlü aklımı yetiremedim*

*Geciken sabaha serilen gece
Geçmişin hesabı verilen gece
Varılmaz yerlere varılan gece
Gönlümü geriye getiremedim.*

MUSTAFA PINARBAŞI İLE ...

Konuşan: Tayyib ATMACA

● Şiir mâcerânız ne zaman başladı?

■ 1978 yılının Aralık ayına rastlayan Maraş olaylarında ilk kez, korkunç bir arzu, şiddetli bir heyecan duydum şiir söylemek için. Daha doğrusu, çocuk dünyamın, o karanlık günlerin etkisiyle sanki başka bir galaksiye doğru hareket ettiğini ve buna dâir ilk kıpırtıları duymaya başladım. Ancak bu yeni galaksinin adının "şiir" olduğunu tâ ortaokul üçüncü sınıftayken, yâni ilk heyecandan üç-dört yıl sonra keşfedebildim!

Birgün Tercüman Çocuk Dergisi'nde Atatürk için yazılmış bir şiir gördüm. Hoşuma gitti, aldım. Şiirin altına kendi adımla yazarak, okulun duvar gazetesine yapıştırdım. Çok değer verdiğim bir hocam, nasılsa şiiri farketmiş ve çok beğenmiş. Bana öyle övgüler etti ki, inanır mısınız, bir anda omuzuma bir ağırlık çöktüğünü hissettim. Çünkü bunu hak etmemiştim ben.. Ve hayatımın, belki de ilk ve en önemli sorumluluğu oldu bu. O günden sonra da yazmayı hiç ihmal etmedim.

● Dolunay'la başlayan şiir yolculuğunda karşılaştığınız sıkıntılar oldu mu?

■ Bir kere Dolunay, şiire farklı cephelerden bakan insanların gelip gittiği (tabiri caizse) bir kurs yeri idi. (Okul demiyorum, çünkü o husûsiyete ulaşacak kadar uzun yaşamadı) Farklı simâlarla, farklı görüş ve eğilimlerle tanışmanın, insana bir takım avantajlar sağladığına inanmakla beraber, bunları anlamaya, kavramaya çalışırken, çoğu zaman büyük çelişkiler yaşayıp, belli bir çizgiyi yakalamakta çok güçlük çektim ben. Meselâ, Ali Akbaş'ın lirizmiyle, Yavuz Bülent'in destansı söyleyişleri arasındaki alâkasızlıkta, bir hayli bocaladığımı, bunaldığımı hatırlıyorum. Lise yıllarımdan kalma, bir de Ümit Yaşar Oğuzcan hayranlığı vardı. Onun romantizminden, günlük yaşantıma da yansiyacak biçimde etkilenmişim. Dolunay'dan sonraki iki yıl boyunca, Ümit Yaşar, bende bir başbelâsı olarak kaldı hep.

1987 yılında yaşamaya başladığım şiddetli depresyonlar ve psikiyatrist ziyaretlerinden sonra, şiirle arama ailem girdi. (Belkide haklı olarak) aklımdan endişe ettikleri için, o gün

den itibaren şiir yazmama yasak koydular. Bu yüzden, şiiri çok uzun süredir terkedişimde de büyük sıkıntılar çektiğimi söyleyebilirim.

● Türkiye'deki diğer Edebiyat dergilerini takip etme imkânınız oluyor mu?

■ Biliyorsunuz, Zaman Gazetesi'nin iç sayfasında, ayda bir, dergi tanıtımlarına yer veriliyor. Oradan beğendiklerime abone olmak için her türlü imkanlarımı kullanıyorum. Bir ara 6-7 dergiye birden aboneliğimi bildirmiştim. Sadece ikisinden cevap alabildim; Kayıtlar ve Kardelen... Sonra Kardelen'e abone olmaktan vazgeçtim. Kayıtlar ise üç-dört sayı elime değdikten sonra gelmez oldu. Aksaklığın nedeni konusunda yazışma ihtiyacı bile duymadım. Çünkü, derginin, sırf bir cemaat'in malı oluşundan son derece rahatsızlandım. Kendi sanat anlayışının dışında ortaya konan eserlere karşı hiçbir ciddî, sorumluluk taşımayan bu tip, mutaassıb dergilerden hoşlanmıyorum ben. Bugün bizimle aynı davaya gönül vermiş insanların çıkardığı sayısız derginin de bu olumsuzluktan nasibini aldığını görüyorum. Bunu ne Servet-i Fünûncuların, ne de Garipçilerin tek çatı altında toplanmasıyla bağdaştırmak mümkündür. Onlar, şiire yeni bir üslub, yeni bir bakış getirmek kaygısıyla "ayrı evlerde" toplanmaya yöneldiler. Oysa bugünkünün, çok acı bir tablo ve camide birleşemeyişimizin doğal bir yansıması oluşunun ötesinde, özel bir tanımı yok.

Hele, Edebiyat dergilerinin "babası" kabul ettiğim Türk Edebiyatı'nın aslî çizgisinden kopup, yavaş yavaş sosyeteleşmeye doğru giden değişim anlayışı ise hazmedilir gibi değil..

Bununla birlikte, "KANAT" gibi (bence) çok seviyeli dergiler de çıktı Türkiye'de. Ancak adını üç kişi bile duymadan kapandı. Yani demek istediğim, birtakım dergileri takip etmek de bana işkence veriyor; bir dergiye gönül verip, onun kapandığını görmek de. Herşeye rağmen, dergilerle avunmaya çalışıyorum...

● Edebiyat dergilerinin büyük çoğunluğu finanslarını reklamlardan karşılamak durumunda kalıyorlar. Okuyucu, neredeyse derginin reklam gelirlerini he

sap ederek, alınan reklamın dergiyi kaç sayı çıkarabileceğini hesap ediyor. Bu durum, istisnâsız bütün dergilerde böyle. Siz bir dergi çıkarsanız, aynı yola başvurur musunuz?

■ Sadece görsel sanatların sanat kabul edildiği ülkemizde, Edebiyat sanatçıları ve dergicilerin durumu, gerçekten içler acısı.. Zaman zaman çok ağır eleştirilerde bulunuyor olsak da bilhassa müslüman kesimin, yüzlerle ifade edebileceğimiz dergilerle gösterdiği bu daldaki direnişini alkışlamamız gerekir.

Dergi çıkarmanın ne büyük bir külfet olduğunu, Dolunay'da müşahade etmiştim. Dolayısıyla böyle bir işe kalkışıldığında, hiç-kimsenin, zorluklar yaşamamak için birtakım ayrıcalıklara sahip olduğunu sanmıyorum.

Benim sorumlu kişiliğimin, dergi çıkarmak gibi bir külfetin altından kalkabilecek yerterlikte olmadığını da itiraf edeyim.

● **Günümüzde medyanın okumaya darbe vurduğu söyleniyor. Bu bir bahâne mi, yoksa, şairlerin, yazarların "dergi nasıl olsa çıkıyor, bende abone olmasam, batarmı" desturuyla hareket ettiğinden, bir bedavacılık almış yürümüş. Şairler, yazarlar için kullanabileceğimiz aykırılık sözcüğü, şairi, yazarı bir müddet sonra kendi aykırılığı ile başbaşa bırakabilir. Siz, ne kadar bu aykırılığın içindesiniz?**

■ Medya, özellikle Türkiye'de çok güçlü bir ordu. İnsanlarımız onun saldırılarına karşı savunmasız.. Şair-yazar, yani düşünen insan, bu insanlara techizat sağlamakla mükellef iken, kendisi de techizatsız ve savunmasız kalmışsa, onun sanatçılığından zaten söz edilemez. Zira sanatçı yorumlayandır, yorumlanan değil!

Bahsini ettiğimiz vurdumduymazlık, bir sanatçı tavrı olamaz. Ancak Türkiye gibi, memurun-işçinin aylık gelirinin 125 doları geçmediği bir ülkede (mesela, üç çocuğu bulunan) bir sanatçıdan, gücünün üstünde fedakarlık beklemek de bir sanatçı tavrı olamaz. O kadar çok dergi var ki sanatçı, o şehir senin, bu şehir benim, dergi kovalayıp duruyor âdetâ. Halbuki birkaç derginin imkanlarının birleştirilmesi düşünülse, hem (her bakımdan) kalitenin artması hem de sanatçı ve okuyucuya yüklenen külfetin en aza indirilmesi sağlanmış olur.

Dergi çıkaranların, derginin içeriğini belirleme hususunda tek insiyatif sahibi olmalarının, sanatçı ve okuyucunun bek-

lentilerine cevap verememe açısından, belli bir ahlaksızlığı doğuracağına düşünüyorum. O sebeple, kim ne istiyor, sorulup, iyice anlaşılmalıdır.

Aykırılık sözcüğü ile, sorunuzun ilk safhasının bir ilgisi olmadığını sanıyorum. Eğer öyleyse, birçok konuda aykırı olduğumu söyleyebilirim. Ancak benim aykırılıklarım, ne din'le, ne de mantıkla bağdaşmayan toplum kurallarını boykot anlamındadır daha ziyade... Şimdi bunların detaylarına inmek istemiyorum. Zira sizler benim "yaşadığım dünyayı" yaşamadan, aykırılıklarımı anlamaya kalkarsanız, benim açımdan kötü neticeleri olabilir bunun. Ama illâki öğrenmek istiyorsanız, şiirlerimi yeniden gözden geçirmenizi tavsiye ediyorum.

● **Hollanda'da yazdığınız şiirlerde, kendi toplumunuzdaki insanlarla, oranın vatandaşları arasındaki kaynaşmadan rahatsız olduğunuzu ve oradaki Türkler'in memleket tadında olmadığından yakınıyor, kâh İstanbul'a, kâh Maraş'a uçuruyorsunuz gönül kuşunuzu... Gerçekten çabuk mu asimile oluyoruz? Daha doğrusu sen Hollanda'da yaşıyor musun?**

■ Esmer bir oğlanın, mavi gözlü bir Avrupalı'yı andıran davranışlar göstermesi, bugün, sadece benim müşahade ettiğim bir manzara değil. Adına değişim mi demeliyiz, yoksa intihar mı bilemiyorum ama bunu Türkiye'de sizler de müşahade ediyorsunuz. Giderek yaklaşılan "Dünya Devleti" idealinin safhalarından biri olsa gerek bu; tek tip insan. Doğrusunu isterseniz, bunun adına asimilasyon demeye korkuyorum. İlk kitabımın birçok şiirinde işlediğim bu konudan daha ziyade, bana rahatsızlık veren asıl neden; tüm insanlar için huzur ve güven, adalet ve sadetler tasarlayan ve bu aşkla yanıp tutuşan bir insan olarak, sizin, hadiseler içinde kaybolmaya mümkün, insanların gözünde de liliği ve (âmiyâne tâbirle) enayiliği temsil eden bir tip'miş gibi algılanmamızdır. Yani insanlar, kendileri değişirken, beraberindekileri de değişime zorluyorlar adeta. Korkunç ve önü alınmaz bir iletişimsizlik bu. İşte bu yüzden, Hollanda'yla arama kalın bir duvar örüp; o bir tarih penceresidir diye... Sembolik bir kıbledir diye... Ve en önemlisi de yüce Peygamber'in müjdelediği belde dir diye, bütün özlemlerimi, sevdalarımı İstanbul'a adayıp, İstanbul için seslendirdim.

● **"Orada Çiçeksin Sen"in üzerinden**

dört yıl geçti. Yeni bir kitap hazırlığı içinde misiniz? Bu ilk kitabınızda, bugün görebildiğiniz hatalar var mı, kitap bastırmak şairliğin ikinci şartı mı, kitap okuyan var mı?

■ Hayır, henüz böyle bir hazırlığım yok. Belki uzun müddet, belki de hiçbir zaman olmaz! Çünkü ben, şiirin birilerinin okuyup beğenmesi ve bazı mesajlar alabilmesiyle anlam kazanmasından daha çok, ona bir "okul" gözüyle bakıyorum artık. Bir derinlik okulu da diyebilirsiniz buna, bir sevgi okulu da...

İlk kitabım "Orada Çiçeksın Sen" adını koyduğum, ama üzerinden dört yıl geçmesine rağmen henüz ortaya çıkmayan kitabım. Allah bilir, basımevinde farelere iyi bir ziyafet olmuştur çoğu! Ne diyelim, böyle talih düşman başına bile gelmesin. Ortada olmayan bir kitabın hatalarından söz etmeyi de çok anlamsız ve hayali buluyorum.

Sohbetimizin başında, şair, yorumlayandır demiştin. İşte o, bu özelliği ya da görevi sebebiyle, dünyada eser ortaya koymak için yaşadığının da bilincinde olmalıdır. Bugünü yaşar, ama bir serüveni özetler o. Kendini yaşar, ama geniş kitleleri özetler o. Okuyucu yokluğu onun kaygısı değildir. Çünkü o, yaptığı işi, Allah'ın rızasını kazanmak için yapar.

Ve şunun altını iyice çizmenizi istiyorum; açık kalplilikle söylüyorum ki bugüne kadar, şair olduğumu iddia etmek gibi bir küstahlıkta bulunmadım. O itibarla, ben, yukarıda söylediklerime zerre kadar da olsa kendimden bir tasvir koymadım.

● **"Şehirler dağların gölgesinde uyuyor"ken sen yolculuğuna devam ediyorsun. Yolun, yordamın ne? Şiiri kime yazıyorsunuz?**

■ Biraz evvel, şairlik iddiasında bulunmadığımı ifade etmiştim. Şairliğin, şu yazdıklarım kadar sıradan olabileceğini kabul etmiyorum. Şair, Kadı Burhaneddin'dir. Mehmet Akiftir, Sezai Karakoç'tur. Ve şiiri kendilerine çile edinmiş diğer güzel insanlara karşı, çiraklık iddiasında bulunmaktan bile ar ediyorum.

Ben, sadece yazıyorum. Yazmazsam öleceğime inandığım için yazıyorum. Bu öyle bir ihtiyaç ki; yanında, havanın ve suyun hükmü yok. Ekmek bile, ondan daha aziz değil.

Yazıyorum, ama yazarken dünyanın mes'elelerini halletmek azmi ve niyetinde değilim. Mesela, "şu konuda, şu şekli kullanarak

yazacağım" diye saplantılarım da yok! En güzel ve en uzun ömürlü şiirin imgeyle bezenenler olduğunu düşünüyor ve buna bilhassa ihtimam gösteriyorum. Ayrıca, imgeli şiir söylemenin zekaya belli bir esneklik kazandırdığını tecrübe ettim ben. Göğün kapılarını aralamada ise, bu esnekliğe sahip olmak gerektiğine büyük inancım var.

Benim için şu da çok önemli; duyuşlarımı, mesela benimle özdeşleşen bir ya da birkaç slogan cümle içine hapsetmek yerine, onu öyküleştirerek ifade etmek...

Bu yöntem, benim şiirim evrenselliğe açılan penceresidir aynı zamanda. Daha çok şeyi, daha sınırsız ve daha kuralsız söyleme isteğimin bir neticesidir.

Şiiri kime yazdığım hususuna gelince. Şimdilik sadece şunu bilin: o, aslâ bir kadın (kız) değil!

● **ŞUARA sûresini sık sık okuyor musunuz? Müslümanların, bir kör doğuşu içerisinde birbirlerine kurşun sıktığı bir dünya coğrafyasında yaşamaktan yoruldun mu?**

■ Yaşamaktan yorulmak için ne yaptım ki? Ne yaptık ki? Bir yandan şu izm'in, bu izm'in faydalarından nasiplenmeye çalışalım, öbür yandan müslümanların mütemadiyen sürdürdüğü kör doğuşunu seyrederek bizzat yaşamaktan yorulduğumuzu şikayet edelim! Bu ne kadar gülünç bir tezat. Daha açık konuşmak istemiyorum şimdi, ama hâdiselere karşı çok duyarlı olduğumuz vehmine kapılıyoruz gibi geliyor bana!

Şuara'daki ibret sahneleri, günümüzle kıyaslandığında, birtakım benzerlikler ortaya çıkmıyor değil. Ancak, Ümmetin, kıyamete kadar helak edilemeyeceğine dair, âlemlerin RABB'inin yüce Peygamber'e verdiği teminat da ortadadır. Yalnız, bizim kendi malımız olan (!) ilmi sahiplenmek yerine, sokaklara dökmeyi tercih ettiğimizden dolayı, işte, iki uç kutuplu bir İslam Dünyası'nın tam ortasına İsrail gibi felaketleri düşürerek, Allah, bizleri ikaz ediyor. Sonra Bosna'yı gösteriyor bize... Ve diğerlerini. Biz ise zararla oturduğumuz öfkeli kalkışlardan başka hiçbir şey yapmıyor veya yapamıyoruz.

Şu on üç yaşındaki Boşnak kızını, kendi boyunca silahı omuzlanıp cepheye koşturan yaşama azmini düşündükçe, gülün, gülistanın içinde "yaşamaktan yoruldum" diyenlere acıyorum!

İSTASYON CADDESİNDE ÜÇ CAN

*Yıl, bin dokuz yüz altmış beş,
Aylardan nisan.
İstasyon caddesinde üç can,
Parke taşlarında ayak sesleri,
Başımız dönerdi karasevdâdan..*

*İstasyon caddesi böyle değildi,
Böyle değildi, bahçeler, sokaklar.
Telli turna türkümüzle uçardı
Bir başka sökerdi burda şafaklar,
Güneşin bir başka batışı vardı..*

*İstasyon yolunda ulu ağaçlar,
Bahçeler bir halı, gül nakışları.
Şehir vakti dem çekerdi kumrular,
Çınar dallarında serçe kuşları,
Uçuş tâliminde yorgun yavrular..*

*İstasyon da dolunaylı bir akşam,
Zümrüt dallarında portakal çiçekleri
Bir can besmele çekerdi özünden,
Şiirle yükselirlerdi ta.. gökyüzüne,
Şiirle inerlerdi gökyüzünden..*

*İstasyonda hilâle dost ağaçlar,
Uzanmış çimenler üstüne üç can.
Yürekleri ak güllerce sızılar
Tirenler gelir-geçerdi başları duman,
Ağaç dallarında baygın yazılar.*

*İstasyonda yol yorgunu tirenler,
Gurbet burda başlar, burda biterdi
Sevinçten gözyaşı dökenleri,
Süslü faytonlar beklerdi,
Çıglıklarla gelen, kapkara tirenleri.*

*İstasyon caddesinde üç can,
En soylu sevdâlar yüreklerinde.
Kalplerinde coşar sahabî iman,
Dillerinde dinmeyen bir ağıttı,
Esir Türk illeri, esir Türkistan..*

*Poyrazlı bir günde sarı yapraklar gibi,
Düştü kara toprağa bir can,
Cennet kokuları gelir Karabahadırdan.
Ey dostlar toprağın altında yatanlardır,
Üstünü vatan yapan..*

*Şimdi ne kara tiren, ne faytonlar var,
Ne de dolunaylı akşamlarda üç can,
Ne ulu ağaçlar kaldı, ne garip kuşlar,
Gözümde gün batımı hüznünler,
Ah dostum ah gitti gelmez o günler..*

NE KALDI BİZE

*Döküldü yapraklar hazân gelmeden
Bahârda kırık bir dal kaldı bize*

*Tâlân başlayınca gönül bâğında
Sadece kuru bir gül kaldı bize*

*Göçtü gitti bütün hüznün kuşları
Sevdâlı bülbül ve çöl kaldı bize*

*Kara sevdâlarla yanan kalplerden
Biraz göz biraz da kül kaldı bize*

*Küstürüldü bütün vefâlı dostlar
Tanıdıklar gitti el kaldı bize*

Ercan SAĞLAM

DİNLEN

*Dinlen
Gözlerini alışkın toprağa çevir
Bulutlardan inen kurtuluş muştusuyla
Fıskırır yüzlercesi kurtulur kafesinden
Aydınlığı avuçlayarak seninle*

*Ben
Güneş avuçlarımdan ıslak gözleri
Karanlık bir odada kaybettim
Sonsuzluk düşlerken yavru kediler
Bir kara delikten mağmaya indim*

*Gökyüzü
Gözlerinde parlayan ayın ondürdü
Geceyi aydınlatan korkuyu kovan
Sesinden tanır şehir kurdunu
Ve sesinden duyulur sessizlik
Ve nefesinden*

*Ve çocuklar büyüdüleri zaman
Sözcükler tümünden yığılır sözlüklere
Umarsız bir ninni söyler anneler
Ayın keskin şavkının yığıldığı yere*

Filiz AKBÜLBÜL

YÜZÜNÜ YIPRATAN SON YAĞMUR

*Belki garip bir uykunun düşündesin şimdi
Esmer aydınlıkların
Peşinden sürüklenirken sesin*

*Vurdumduymazlığına atılan son damlanın
Belki de yıldızların
Garez yağmurlarının yıprattığı yüzünü
Yalnız çakıl taşlarının
Sokakları acıttığı bir günden saklarken
Çocuklar rüyana girmemiştir daha*

R. Mithat YILMAZ

TEZAT

*Güneşi uçurtma yapan insanlar
Oturmuş ağlıyordur şimdi
Yıldızların gölgesinde.*

*Yıldızlarla oynayan çocuklar
Oturmuş gülüyordur şimdi
Güneşin ışığında.*

Fatma ÇAĞDAŞ

YALNIZLIKTAN ARTA KALAN YALNIZLIK

*Her sabah ölüme kanat çırpır kuşlar
Geceden arta kalan sessizlik
Siler gün ortası tebessümleri*

*Kaldırımlara düşen gölgeler cevaplar
Yalnız çocuklara terkettiğim düşlerimden
Bana kalan soruları*

*Ve bir muska gibi takılır yüreğime
Yalnızlık*

ŞİİRİN İPEK SESİ - IV -

17-Ucûbe Bir Yıllık. Adam Sanat 1994 Şiir Yıllığı. (19) Mâlum bir klik yıllığı. Türkiye şiirini temsil etmesi imkânsız.

Durup düşünüyorum: Neresinden başlamalıyım? İncelemedeki ölçülerim ne olmalı? Neleri görmezlikten gelmeliyim?

Künyedeki alıntılama yasağı işimizi zorlaştıracak. **"Şiirimizin bir yıllık gelişmelerini izleyip en başarılı ürünleri"** (sunu) okuyucularına aktaracağını belirten yayınevi ve derleyici için bu yasak önemli bir kurtuluş yolu.

"Sunu"nun daha ilk cümlesinde yer alan, **"ön-söz"** de de tekrarlanan **"en başarılı ürünler"** tavsifi ise yıllık için şanssızlık!

İmkânsızlıklardan yakınan derleyici, İzmir'de yaşadığı için sınırlı bir kaynakça ile çalışmak zorunda olduğunu belirtip uyduruk bir mazeret öne sürüyor. Tabii, **"Yıllık için alabildiğince fazla sayıda dergi izlemenin kaçınılmaz olduğuna inan"** mak yetmiyor, **"izlemek"** gerekiyor. Sonra?... Sonra, körün gözünü karartan gözlüklerden sıyrılmak lâzım.

Bu sonuncusunu gerçekleştirmek derleyici için mümkün mü? Menfi cevabı yazmaya değmez!

Derleyicinin **"müslüman kimlikli"** şairlere duyduğu kin ve nefret üst seviyelerde seyrediyor. Bunun iki kaynağı var:

1- Bir önceki (1993) yıllığa müslüman şairlerce yapılan tenkitler, 2. Sivas!

Birincisi bırakıp ikinci maddeye yeni bir yaklaşımla değinmeye başlıyoruz:

18-Sivasfobi...

"Müslüman kimlikli bir gürûh, içinde şairlerin, eleştirmenlerin, saz ustalarının da bulunduğu 37 insanı diri diri yaktı bir otel içinde... bir çok müslüman yazar, şair ve dergi dut yemiş bülbüle döndü; gözünü, kulağını, dilini bağladı." Bu ifadeler, incelediğimiz yıllığın ana hareket noktasını veriyor.

Yıllığa alınan şiirlerin bir kısmı Sivas'ı konu ediniyor: M. Demirtaş'ın **"Metin altıok ve Bir Anı"** (S.64), H. Şişli'nin **"Ön Kış"** (s.71), A. Ada'nın **"Sarı Mızık"** (s.80), H. Aktunç'un **"Kalem ve Toprak"** (s.86), N.Ö. Çetinay'ın **"Madımak Oteli"** (s.140), A.Öktem'in **"Ölü Nehir"** (s.160) bunlardan bazıları...

Derleyici **"Sivas kıyımının kurbanlarından ve Sivas kıyımından kurtulanlardan"** tamamlamalarını çok seviyor. Çatlak plâk! Tuğrul Tan-yol ile ilgili tavsiye-teşhise ne dersiniz? **"Müs**

lûman şairlerle ilişkileri yeniden gözden geçirecek gibi görünüyor." İlginç.

Sivasfobi-2

Zengin görünümlü, ayarsız ve tutarsız bir orkestrayla çirkin gürültülü müzikler çalmak. Kimliksizlik yolculuğu. Utançsızlık! Adam yıllığı'nın derleyicisi mi sadece?

"Sivas'ı unutmayalım!" ortak sloganıyla hareket eden solun kale dergileri Varlık, Gösteri, M. Sanat, A. Sanat, Karşı, Damar, Promete vb, Ağustos-1993'ten bu yana sürekli gündemde tutmaktalar Sivas'ı. Sivasfobi otomatigine bağlananların kitapları da mevcut: **"Şeriatçı Şiddet ve Ölü Ozanlar Kenti Sivas"** (Ç. Yiğenoğlu), **"Bir Ben miyim Unutmayan?"** (R. Bezirci), **"Ateşte Samaha Durmak"** (A. Yıldırım), **"Sivas Kitabı"** (Edebiyatçılar derneği) vb...

İntikam çığırtkanlıklarını ayyuka çıkartan bu yayınların sonuncusu, **"Sivas Kitabı"**, Kültür Bakanlığı destekli bu mevkûte, diğerlerinin nazaran ön plana çıkıyor. Bütün müslümanların okuması lâzım gelen bu küfür kitabının künyesini dipnota çıkarıyorum. (20)

Sonsuz Küfrün Öfkesi... Malûm yıllığa dönüyorum. Derleyici, daha önceki bir yazımızda da değindiğimiz M. Celâl'in **"Küfretme Hakkı"** isimli yazısına büyük önem veriyor. **"Yalan söyleyecek, aldatacak, dürüst olmayacak ve küfrü hak görecektir"** bir poetika. Bunu savunan derleyici (S. 14-15) yıllıkta iyi bir pratik gösteriyor. Bir kısmını görelim:

"Bir kadını / orgazma hazırlar gibi" (Ö. Mert, S. 73)

"ve daha önce başkasına verilmiş bir sözü bozmaktı / sevişirken sana verilen sözler / ... / Sen domuz ve rakı şavut-yemeğimsin benim /.../ sağol daha fazla içmeyim yoksa gene sarhoş olurum sana" (M. Yaşın, s. 134)

"Sokaklarda bir kış, bir penis, bir çocuk-köpek gibi dolaştığım/ zamanlar" (C. Ersöz, S. 135)

"Birgün bizi de siktireder pazardan bu hayat" (A. Kurtuluş, S. 138)

"Tenha" isimli şiirini **"Sonsuz küfrün öfkesini taktım boynuma"** (S. 87) mısrasıyla bitiren H. Aktunç, bu mısrayı, yıllık derleyicisine hediye etmelidir!

Gizli Teşkilatlar...

Sözkonusu yıllığın ilginç özelliklerinden biri de, bünyesinde gizli teşkilatlara, örgütsel ku

ruluşlara (!) yaslanması. Sol şiirin giz ve sırlarını ele veren bu kuruluşları ismen aşağıya çıkarıyoruz:

"Akla Gelebilecek Her Türden Gizlilik Hareketi" (A. Kurtuluş, S. 137)

"Şiir Kurtuluş Örgütü" (S. Akın, S. 147- Kız Kulesi Şiir Cumhuriyeti'nin Başkanı'dır bu şair!)

"Anılarını Yerlerden Toplayanlar Derneği" (A. Akova, S. 148)

İyi Şiirler. Adam Sanat Yıllığı (1994)'nın iyi şiirleri yok değil. Şu şekilde sıralayabiliriz bunları:

Aşk ve Çileler, S. Karakoç, S. 52

Sızan, İ. Uyaroğlu, S. 85

Işığın Halleri, T. Tanyol, S. 107

Aşk Meleği, M. Ocaktan, S. 117

Veda, E. Turgut, S. 128

Küpünü Kıran Evliya, O. Olmuş, S. 159

Hurâfe, A. Emre, S. 169

Sonuç:

Türkiye şiiri adına kara bir yıllık sayabiliriz Adam Yıllığını. Nisan, 1995'de yeni bir yıllık yayınlayacak olan derleyici ve yayınevi umarız ki aynı yanlışla yatacaklar. Bu , kuşkusuz kendi bilecekleri iş. Zaten, müslüman şairlerin de bu yıllıklarda yer alma gibi bir **"heves"** leri yok. Fakat, bizim onlardan istediğimiz, saza, caza, gaza değil; şiire gelmeleri. Yoksa, derleyici ve yayınevi suratlarındaki karalığı ebediyyen taşıyacaklardır.

Bu arada, acıdır, Bosna ile ilgili şiir sayısı bir. O da, **"Avustralya'dan şiirler gönderen Nihat Ziyalan"**ın: **"Saraybosna"** (s.60)

Bu tesbitten sonra başa dönüyorum. **"Müslüman kimlikli"** lere duyulan kinin fotoğrafını görebiliyorum. Sivas olaylarının tertipçisi olan, fakat müslümanları sorumlu tutan gürûha, bu arada yıllık derleyicisi ve yayınevine, **İsmet Özel**'den alıntı yaparak soruyorum: sizin **"gibilerinin kendilerini güvenlikte hissetmeleri için, Sırp (veya Grek, Ermeni, Rus veya Amerikan) uçaklarını Sivas semalarında görmeleri mi gerekiyor?"** (21)

Bir şiir yıllığında bile müslümanlara tahammül edemeyenlere başka ne sorulur?

19- KÂFİYE AYIPLARI

İsmail Uyaroğlu, **"acı"** şiirler yazarak kalpleri kavuran bir şair. Genç yaşta Can Yayınları tarafından toplu şiirleri de basılan şairin kulandığı ana tema **"hüzün"**. Onu, ayrıca **"cinsellik"** konulu bir tartışmadan tanıyoruz.

1980'lerin ortalarında cinselliği tâciz ettiği gerekçesiyle feminist bir bayan tarafından iyice hırpalanmıştı. **"Broy · Şiir Dergisi"** nin koleksiyonunu araştırmak konunun meraklılarına düşüyor.

Yanlış hatırlamıyorsam 1984'de bir derginin okuyucular sütununda **"barış"** dolu bir şiiri için küçük bir deneme yazmıştım. Uyaroğlu ile alâkalı ikinci yazım bu, okuyorsunuz.

Gösteri dergisi'nin 156. sayısında yayımlanan ve **Mehmet H. Doğan**'ın ünlü 1994 yıllığına da giren (22) **"Sızan"** isimli şiirinin ikinci bölümünde:

"Kafiye'nin olduğu şiirlerde

Gariptir, huzura benzer

Bir şeyler var" diyen şair, ikinci dönem Cumhuriyet şiirinin kulağını bükerek gibidir.

Burada kulak kelimesini bilinçli kullanıyorum. Okuyucunun gözünü açmak için de belirtiyorum. Zira, göz ile kulak arasında çatlayan kâfiye savaşı, kâfiyenin mağlûbiyeti ve meydandan, meydanın göbeğinden silinişi ile sona ermiştir.

Edebiyat-ı Cedîde'nin **"muktebes-abes"** (sin,se) anarşizmi, güzelim **"s"** sesini ansızın **"es"**e çevirmiştir: Sen,kâfiye, dur!

O zamana kadar kâfiye göze sesleniyordu. Daha açık söyleyelim , **"elifbe"** (Arap menşeli) harfler esas alınıyordu. Yakın çıkaklı seslerin takviyesi mümkün değildi: **Se, Sin, Sad; Te, Tı, Dad; Be, Pe; Ha, Hı, He...** Bunların ortak **"revi"** olmalarına imkân yoktu.

1928'de taklîde başlanılan alfabe, kâfiyedeki yeni anlayışı yaygınlaşmasını kolaylaştırmıştır.

Eski anlayış vekuralların tek tek atılıp kuralsızlığın, batı(m)lılığın yaygınlaştırıldığı yeni dönemde, şiir de payına düşeni almıştır. Şekil bakımından altüst olmuş, gazel, kaside, rubai, murabba, muhammes... bile isteye batırılan gemiden dibe çöken şiir suretleri olarak fotoğraflanmıştır. Artık isimlerinin hatırlanmadığı biraz sonraki vakitlerde yeni bir düzensizlik belirir şiir düzeni olarak: **Serbest tarz**. Serbest piyasa, Serbest pazar gibi, ekonomik tamlamaların habercisi olan bu komik, hakikî bir fırıldak gibi şiirin çevresinde dönüp durmuştur.

Ehil, nâ-ehil her önüne gelenin elini uzattığı şiir artık sarhoş sayıklamalarına dönebilirdi. **Birinci Yeni (Garip)** üçlüsünün elinde oluşturulan edebiyatsızlık hâli bu dönüşü hız-

KALMADI

*Zaman çok değişti, aklım karıştı,
Eski dostlukların izi kalmadı.
Madde hırsı hepimize bulaştı.
Çoğunda mânânın izi kalmadı.*

*Arabalar arı gibi vızılar,
Mobileti tutamıyor tazılar,
Sucuk oldu bütün nallı kuzular,
Pastırmanın tadı tuzu kalmadı.*

*Mahremiyet çiçek gibi açıldı,
Namus telef oldu yere saıldı,
Üç günlük bebenin yüzü açıldı,
TV 'de namuslu dizi kalmadı.*

*Nerde o mecnunlar, nerde leylâlar,
Kerem'in yandığı kara sevdalar,
Çöl oldu Ferhat'ın deldiği dağlar,
Dağlarda meleşen kuzu kalmadı.*

*Gerçeklerden, uzak sanki rüyada,
Bir çoğumuz gösterişte riyada,
Cennet sandığınız yalan dünyada
Gayrı Kul Mahmud'un gözü kalmadı.*

landırdı.

Şekildeki yıkılış şiirin müzik yönünü de sarıyordu. Halk ve Divan edebiyatlarının redifleri, renkli kâfiyeleri yerlerini apansız sessizliğe bırakıyordu. Şiirdeki esas müzikalite unsurları olan redif ve kâfiyenin reddedilişi ile kalınmıyor, şairanelik de dışlanıyor, iç kâfiye, alliterasyon, assonas da kapı dışarı ediliyor.

"Şiir ses ile mûsikî arasında sestem çok mûsikîye yakın bir aracı dil" midir artık? Hayır, bu yeni çocuk, bizden iyice uzaktadır.

Düzensizleşen dış yapı, uyumsuzluğu ortaya çıkarmış. Kaybolan zenginlik, unutulmuş malvarlığı, sözün belîği ve fasih olmasını engellemiş. Kaç şiir var ezberinizde?

Nizam, sabır ve çalışma gerektiren kurallar... Bunlara katlanamayan şâkirtler...

Yeni; intizamsızlık, sabırsızlık ve tembellik

halkalarını benimsemiştir. Bu halkalar şiirimizin zinciri olmuştur. Bu zincir şiirin bi-tişini gündeme getirmiştir.

Evet, artık "**kâfiye harfleri**" ni kimler biliyor?

"**Senât, ikvâ, ikfâ, iytâ**" nedir?

Aman canım, kâfiyenin de ayıpları mı olurmuş?

Vesaire...

DİPNOTLAR

19- Adam 1994 Şiir Yıllığı, Şiirimizde Geçen Yıl, Haz. Mehmet H. Doğan, İst. 1994

20- Sivas Kitabı, Bir Toplu Öldürümün Öyküsü, Edebiyatçılar Derneği, Ank. 1994, 578 s. (İsteme adr. P.K. 15 Yenışehir, Ank.)

21- Özel, İsmet, Milli Gazete, 8 Temmuz 1993/Sivas Kitabı, s.572

22-Adam 1994 Şiir Yıllığı, s.85

"SATRANÇ DERSLERİ"

– İlhami Çiçek için –

Surlarından giriyorum şehrine satrancın
Güneşi kikirdeyen kızlara sorarak
Kitap küfleri, kalem kırıkları, şiir eskizleri, buğday sarısı
Gibi sararmış ve ben yokum diyen yüzler arasından
Işıyor taşların oyununda varlık olarak yokluğum
Bozulan büyüünde ölümün bir ezgi gezinir dudaklarda
Ayın mesnevisi

Ve satranç aslında şairlere yakışır fesleğenler ırgalandıkça
Ağır bir hüküm asılmış gönlümün burçlarına
Yıllar yılı kesik başımı saklamışım mahcup – örtülerle
Şadırvanlar, güvercinler dindirmiyor artık yüreğimdiki kabuklaşmış sızıyı
Kıyameti bekler gibi yaşıyorum kendi kıyametim içinde
Mızıkamı, bir de isli lambamı alıp yollara mı düşmeliyim
Ah! canım annem, kara inmiş gözlerini tütsülüyor buhurumeryemle
Hiçkırıklarla süslüyor gurbetin bir ucunda yazlarını, kışlarını
Uzak kaderler için merhametin kanatları kırık
Dili çözülmemiş odalar yaslı.

Beyaz haberler midir beyazın açılış harikası
Hayretteyim şiirin gül hallerini seçer oldum
Döne döne buzları kırıp ilahi kuğular gibi
Suların üstünde baştan beri nisan ayını – yakılsam mı
Sen misin bilemem satranç zamanları uzadıkça uzaklığımın ağıtı
Karlı dağlar arkasına – yıkılsam mı
Kayalardan mucizevi sıçrayışlarla inerken bir geyik sürüsü
İlhami Çiçek diye işliyor ölümsüzlük kitâbesini karelere
Hüsün terzisi

Atların adımları zehirli bir kılıç gibi düşüyor ruhuma
Leylâklar, zakkumlar arasından geçip ebedî hatıralarla
Mat olmak yok – kendi çıkmazında sür taşını esrik ve yalnız
Nergis saçlarına bahçevan ben olsam, kırağı çalmış gönlüme güneş sen
Umutsuzluğun şarkısı gibi bitiyorken akşamlı gün- - yalan dünya
Çınlasın, çınladıkça kavdan bir kuyudur ömrün tutuşur bir çingiyile
Alev alır gövdem, bir vadi gibi hışırdar aşkın ve eşyanın şerhini
Durmadan, dumanlar içinde zikrederek lisân-ı hafî ile seni
Kâf-i dil ankası

Beni söylen beni ki kimin ben bu şi'rpence atlasında
Şah çekmiş bir şair miyim İdris peygamber gibi söz tahtasında
Ey gül ruhlu sevgili! sürelim atları kaleye doğru bir sen ü bir ben
Ateş eşiğinde bir keder çiziyor taşların açmazına
Dil pâdişehi.

Kitapları açık bırakır gibi şahın önünü açıp gereksiz bir dokunuşla
Kör bir uçuşla ölüme gidiyorum kimseyle paylaşmadığım memnu ölüme ve ölüme
Uzaklara bakarak Tanrım kendi ateşimi yaktığım uzaklara...

KırağıNIN BULUNDUĞU KİTAPEVLERİ

● ANKARA ● Vadi Yayınları ● Pınar Yayınları ● Birleşik Dağıtım Kitabevi ● Seha Neşriyat ●
ANTALYA ● İslam Kitabevi ● BURSA ● Çizgi Kitabevi ● ÇORUM ● Elif Kitabevi ● ELAZIĞ ● Batı Kit-
abevi ● ERZİNCAN ● Akabe kitabevi ● ERZURUM ● Tekyay Kitap Kulübü ● İSTANBUL ● Kitabevi
(Üretmen Han) ● KAYSERİ ● Seda Kitabevi ● Kırılcım Kitabevi ● KONYA ● Feza Kitabevi ● NEV-
ŞEHİR ● Galeri Kültür Kitabevi ● ORDU ● Çağrı Kitabevi ● TRABZON ● Elif Kitabevi